Чудовий вечір темно-синій.
Попід ногами білий пух,
летять сніжинки роєм мух,
і на деревах срібний иней.
Зимову казку ліпить грудень.
– Здоров, дідусеньку, здоров…
Пружніє крок.
І радість у грудях.
І б’є рум’янцем в щоки кров.
Ідем по клюбу і співаєм —
отак співать би без кінця.
Сніжинки граючись сідають,
сльозою котяться з лиця.
І я, і всі, неначе п’яні:
– А ну, – в сніг Таню обкачать.
І ми із реготом жбурляєм
крижані кулі на дівчат.